

Sygn. akt IV KK 448/21

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziellewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 29 września 2021 r.,
sprawy **R.K.**

skazanego z art. 207 § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w C.

z dnia 22 kwietnia 2021 r., sygn. akt VII Ka (...)

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w C.

z dnia 22 grudnia 2020 r., sygn. akt IV K (...)

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.**

UZASADNIENIE

R.K. prawomocnie skazano za popełnienie przestępstw z art. 207 § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k. na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Obrońca skazanego R.K. w kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w C. z dnia 22 kwietnia 2021 r., sygn. akt VII Ka (...), **zarzucił** rażące naruszenie prawa karnego procesowego mające istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k. w zw. z art. 190 § 2 k.k. polegające na uznaniu R.K. za winnego popełnienia przestępstwa stypizowanego w art. 190 § 1 k.k., w sytuacji braku wniosku o ściganie, pochodzącego od osoby uprawnionej, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k.

W pisemnej odpowiedzi na tę kasację Zastępca Prokuratora Rejonowego w C. wniósł o jej oddalenie na posiedzeniu bez udziału stron jako oczywiście

bezzasadnej (por. pismo z dnia 19 lipca 2021 r.). Również pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej A.K. wniósł o oddalenie kasacji obrońcy skazanego R.K. jako oczywiście bezzasadnej (por. pismo z dnia 9 sierpnia 2021 r.).

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego R.K. jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Wbrew argumentacji przedstawionej na poparcie zarzutu kasacyjnego nie można dopatrzyć się w niniejszej sprawie uchybienia noszącego znamiona bezwzględnej przyczyny odwoławczej. Zarzut taki jak w kasacji był już podnoszony w apelacji obrońcy i został rozpoznany przez Sąd Okręgowy w C., działający jako sąd odwoławczy. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, iż powtórzenie argumentacji zawartej w apelacji, czyli zwykłym środkiem odwoławczym, może być skuteczne tylko wówczas, gdy sąd odwoławczy nie rozpozna w ogóle zarzutu, bądź rozpozna go nienależycie (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 14 kwietnia 2005 r., II KK 25/05, R - OSNKW 2005, poz. 759). W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy w C. rozpoznając wniesiony środek odwoławczy nie naruszył obowiązujących w postępowaniu odwoławczym zasad, a w szczególności przepisów art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku tego Sądu jednoznacznie przekonuje, że podniesiony w apelacji zarzut dotyczący naruszenia zasady skargowości, w istocie tożsamy z zarzutem kasacyjnym, został należycie rozpoznany. W pisemnych motywach zaskarżonego kasacją wyroku Sąd Okręgowy w C. wskazał, czym kierował się wydając rozstrzygnięcie i przekonująco umotywował przyczyny nie podzielenia zarzutu z pkt 1 lit. d apelacji (czyli obrazy art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k. – przez uznanie R.K. za winnego i skazanie go za występki z art. 190 § 1 k.k. w sytuacji, gdy brak było wniosku o ściganie za ten czyn pochodzącego od osoby uprawnionej), słusznie wskazując, że pokrzywdzona A.K. złożyła wniosek o ściganie R.K. podczas składania przez nią zawiadomienia o przestępstwie i przesłuchania w charakterze świadka w dniu 25 listopada 2019 r., co znajduje potwierdzenia w protokole tej czynności procesowej. W trakcie tego przesłuchania dokładnie opisała zachowanie swojego męża R.K., które zostało następnie zakwalifikowane przez Sąd Rejonowy w C. w wyroku z dnia 22 grudnia 2020 r., sygn. akt IV K (...), jako wyczerpujące

znamiona przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. Wyraźnie wskazała też, iż obawia się, że jej mąż R.K. może zrealizować swój zamiar pozbawienia jej życia, czym w dniu 24 listopada 2019 r. jej groził. Następnie po złożonych przez pokrzywdzoną A.K. zeznaniach o powyższej treści, które to z całą pewnością opisywały m.in. zachowanie jej męża wyczerpujące znamiona przestępstwa z art. 190 § 1 k.k., pokrzywdzona, uprzednio pouczona o uprawnieniach i skutkach wynikających z art. 12 k.p.k., złożyła wniosek o ściganie swojego męża R.K..

Trafnie zauważa Sąd Okręgowy w C., że nie ma w tym aspekcie istotnego znaczenia, iż organ prowadzący postępowanie początkowo nie wyodrębnił zachowania R.K. jako mogącego realizować znamiona czynu zabronionego z art. 190 § 1 k.k., a oskarżył go o popełnienie w okresie od dnia 1 stycznia 2019 r. do dnia 25 listopada 2019 r. tylko przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. Faktem bowiem jest, że w trakcie przesłuchania pokrzywdzona A.K. dokładnie zrelacjonowała zdarzenie z 24 listopada 2019 r., podczas którego jej mąż kierował groźby pod jej adresem. W konsekwencji nie było potrzeby, wobec uprzedzenia przez Sąd Rejonowy w C. o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej i przyjęcia, że czyn zarzucany stanowi dwa odrębne czyny zabronione, by ponownie żądać od pokrzywdzonej A.K. oświadczenia co do ścigania jej męża. Podzielając stanowisko wyrażone w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4 stycznia 2006 r., sygn. akt V KK 263/05, należy wskazać, że ustawa karnoprocesowa nie określa formy, w jakiej pokrzywdzony ma wyrazić wolę ścigania, tj. złożyć wniosek, o którym mowa w art. 12 § 1 k.p.k. Wola ta może być zatem wyrażona np. do protokołu przesłuchania w charakterze świadka. Istotne jest to, by z dokumentu procesowego w sposób wyraźny wynikało żądanie pokrzywdzonego przestępstwem ścigania sprawcy. Nie ma wątpliwości, że w niniejszej sprawie wyraźna wola (żądanie) ścigania R.K. wynikała z oświadczenia pokrzywdzonej A.K. złożonego do protokołu z dnia 25 listopada 2019 r. (k. 8v).

Kierując się przedstawionymi wyżej motywami Sąd Najwyższy rozstrzygnął jak w postanowieniu.

as

